

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Den hvite rasens ukjente helter

Del 2

Fritz Julius Kuhn

6. oktober 1958 heiste George Lincoln Rockwell hakekorsflagget for første gang siden slutten av andre verdenskrig. I sin selvbiografi, *This Time the World*, gjør den tidligere kommandanten i den amerikanske marinen det klart at han betraktet denne dagen som den offisielle starten på den amerikanske nasjonalsosialismen etter Hitler. Selv om kommandørkaptein Rockwell utvilsomt var den mest kjente lederen bevegelsen skapte i USA, var han ikke den første. Det var andre, tjue, til og med tretti år og mer før hans tid. Deres navn, gjerninger og skjebne ble nesten helt visket ut av krigskatastrofen som kom mellom deres kamp og hans. Men den av nasjonalsosialistene fra før krigen som huskes best, tilhørte et fenomen som en antagonistisk presse feilaktig beskrev som "det tysk-amerikanske Bund".

Selv i dag er det noen nasjonalsosialister, både amerikanske og andre, som

Fritz Julius Kuhn

krymper seg av forlegenhet bare ved å nevne navnet. De ser på Bund som en stor tabbe, noe som helst bør glemmes, først og fremst fordi det spilte fiendene i hendene ved å skape en forestilling om at nasjonalsosialismen bare var et tysk komplott for å overta USA. Men sannheten, slik den jødiske forfatteren av *The Nazi Movement in the United States* avslørte den, var noe helt annet. Sandar Diamond er naturligvis fiendtlig innstilt til sitt emne, men han gir likevel et troverdig bilde av Bund, som i stor grad (og overraskende nok) ikke er farget av vanlige skjellsord. Hans bok er den eneste virkelige historien om den kontroversielle organisasjonen som er tilgjengelig. Likevel er det i det minste en adekvat fremstilling av en viktig del av vår bevegelses arv.

Ikke så rent få kamerater vil protestere mot at Bund ikke er en del av vår arv i det hele tatt; at tilhengerne ikke var noe annet enn nærsynte germanske nasjonalister som så på "arisk" som et synonym for "tysk". De brydde seg med andre ord ikke om den verdensomspennende enheten mellom hvite og hvite raser som Rockwell så i nasjonalsosialismen, og var kun opptatt av å organisere tyske samfunn i USA. Ifølge Diamonds troverdige forskning er en slik tolkning marginalt korrekt. Det er interessant å merke seg at det som fikk ham til å gi ut boken, mer enn fire tiår etter hendelsene han skriver om, var oppblomstringen av hvit makt på midten av 1970-tallet, med sentrum i Midtvesten generelt og Chicago spesielt, men på ingen måte utelukkende. Uten å nevne denne samtidige kampen, ønsket Diamond å vise, gjennom slutninger, at det fantes paralleller til Bund. Kanskje hadde han rett. Uavhengig av om vi kan betrakte den som en ren nasjonalsosialistisk organisasjon eller ikke, er Bund uatskillelig fra vår historiske, om enn ikke helt ideologiske linje, enten vi liker det eller ikke, fordi den ikke er helt glemt av svært mange amerikanere som levde på slutten av 1930-tallet og begynnelsen av 40-tallet. Dessuten er sannheten ikke så forferdelig som noen kamerater kanskje tror.

Teutoniere og venner

Den *amerikansk-tyske folkeføderasjonen*, som den egentlig het, var ikke den første manifestasjonen av nasjonalsosialisme i USA. Allerede i mars 1923 (hele åtte måneder før München-kuppet) vaiet hakekorsflagget for første gang i USA fra et bolighus i Chicagos nordkant. Flagget var blitt heist av noen få menn, for det meste immigranter fra etterkrigstidens Tyskland, som hadde gått sammen i *Teutonia Club*. De talte kanskje ikke mer enn et dusin medlemmer, og formålet var å dele sin felles kjærlighet til nasjonalsosialismen, ikke noe annet. Klubben var, som navnet antydte, kun en klubb uten andre politiske mål enn å samle inn små

pengesummer som ble sendt til Tyskland og Hitlers kamp.

Etter debaclet i München 9. november ankom noen flyktninger fra det mislykkede kuppet til USA og sluttet seg til den lille forsamlingen av Chicago-kamerater, som endret gruppens navn til *Teutonia Association*. Da Hitler ble valgt til rikskansler 30. januar 1933, hadde *Teutonia Association* 500 medlemmer, de fleste i Chicago, Detroit og New York. Det var på denne tiden Teutonia-kameratene oppnådde sin største suksess, da de overtalte innehaveren av en av Chicagos mest kjente restauranter, Red Star Inn på Clark Street nær North Avenue, til å heise et stort hakekorsflagg fra taket for å feire førerens triumf! Men flaggheisingen signaliserte også at et svært alvorlig problem var på vei.

På grunn av nasjonalsosialistenes valgseier ble teutonierne plutselig oversvømt av tusenvis av forespørsler om medlemskap. Da det ikke fantes noen formell organisasjon som kunne imøtekomme den overveldende tilstrømningen av interesserte, måtte foreningen oppløses, og i stedet ble det opprettet en ny struktur som skulle håndtere et massemedlemskap: *Det nye Tysklands venner*. Til tross for foreningens voksende størrelse forble F.O.N.G., som den vanligvis ble kalt, en broderlig institusjon av tyskamerikanere som lovpriste Adolf Hitler på piknikutflukter og ølstuer. Det uskyldige preget skulle imidlertid ikke vare lenge.

I begynnelsen av april lanserte American Jewish Congress og B'nai B'rith en landsomfattende boikott av alle tyske butikker i USA, selv om eierne hadde vært amerikanere i generasjoner. "Ikke kjøp tyske varer!", krevde jødene. Plutselig fikk delikatessebutikker, musikkforretninger og leketøysbutikker som i lang tid hadde vært en fast del av det amerikanske storbybildet, knust vinduene sine, kundene ble utskjelt som "fascister!" og eierne truet med vold, noe som iblant gikk ut over en uheldig butikkinnehaver.

Den sommeren iscenesatte jødene og deres ikke-jødiske lakeier en massiv mediebegivenhet da de leide og fylte New Yorks enorme Madison Square Garden. Her ble det holdt en simulert rettssak der Adolf Hitler og hans tilhengere ble anklaget for "forbrytelser mot menneskeheten". Jødene fikk rikelig dekning i pressen, på alle de store radiokanalene og i Hollywoods nyhetsfilmer, og de fortalte om massebord og utryddelsesleirer; de rullet seg på gulvet i ukontrollerte paroksysmer av spyttende hat og rev i klærne i beste gammeltestamentlige stil - alt sammen flere år før den påståtte "endelige løsningen" angivelig skulle komme i gang. Det var selvfølgelig en oppvarming til den jødiske hevners høydepunkt, Nürnbergprosessene etter krigen. Med sin talmudiske besettelse av "loven" var det

ingen som ble overrasket over at Hitler ble dømt skyldig in absentia (det samme uttrykket som ble gjenbrukt i Nürnberg og som fortsatt brukes i dag, hver gang en åttiåring som er anklaget for en nasjonalsosialistisk fortid, blir pekt ut av jødene), og heller ikke over den forutsigbare dødsdommen som den hebraiske forsamlingen hilste med frenetisk jubel, som en scene fra Purim. At dette hysteriske opptrinnet fant sted etter at Hitler hadde sittet ved makten bare noen få måneder og mer enn ti år før det falske "holocaust" skulle ha begynt, kom heller ikke som noen overraskelse på noen som kjenner jødene. Faktisk var den hevngjerrige skueprosessen deres offisielle krigserklæring mot det nasjonalsosialistiske Tyskland. De lovet offentlig å trekke i alle økonomiske tråder for å knekke det trassige landet økonomisk.

Jødene erklærer krig

Hovedarrangøren av hatprosessen og en talsmann for den antityske boikotten oppsummerte nøyaktig hva jødene holdt på med. På New Yorks største radiostasjon (WABC) og i *New York Times* dagen etter (7. august 1933) utbrøt Samuel Untermyer, president for *World Jewish Economic Federation*: "Slik vil historien gjenta seg, men det er ingen grunn til at vi skal tillate at en en gang så stor nasjon faller tilbake til den mørke middelalder, eller unnlate å redde disse 600 000 sjelene (jødene) fra helvetes pinsler, for vi kan handle med hjelp fra våre kristne venner, hvis vi har viljen til å handle. Hver og en av dere, både jøder og hedninger, som ikke allerede har vervet seg i *denne hellige krigen* (forfatterens kursivering), bør gjøre det nå og her. Det er ikke tilstrekkelig at dere ikke kjøper varer som er produsert i Tyskland. Du må nekte å handle med enhver kjøpmann eller butikkinnehaver som selger tyskproduserte varer eller som støtter tyske skip eller skipsfart. Det vi foreslår, og det vi allerede har gått langt i å gjøre, er å gjennomføre en rent defensiv økonomisk boikott som vil undergrave Hitler-regimet og få det tyske folket til å ta til fornuft ved å ødelegge deres eksporthandel som deres eksistens er avhengig av. Avslutningsvis vil jeg igjen takke dere for denne oppmuntrende mottakelsen og forsikre dere om at vi med deres støtte og med støtte fra *våre millioner av ikke-jødiske venner* (forfatterens kursivering) skal slå den siste spikeren i fanatismens og fanatismens kiste!"

Den hatefulle tonen i Untermyers døds- og ødeleggelsestale er åpenbar, selv på trykk, uten å dra nytte av mannens opphissede, høye, nasale stemme. Ved å agitere for Tysklands undergang så tidlig i spillet oppfylte han aktivt *Sions Viser Protokoller*; som sier: "Vi må være i stand til å besvare enhver motstandshandling med

krig mot naboene (Untermeyers "ikke-jødiske venner") til det landet som våger å motarbeide oss" (punkt 3, protokoll VII). Da økonomisk aggresjon til slutt ble forvandlet til militær aggresjon, slik det alltid må bli, ble Untermeyers erklæring fra 1933 på vegne av verdensjødedommen ikke glemte. Maurice L. Perlzweig, leder for den britiske seksjonen av *World Jewish Congress*, jublet: "Den jødiske verdenskongressen har vært i krig med Tyskland i syv år!" (*Toronto Evening Telegraph*, 26. februar 1940) Han fikk støtte av Geoffrey Mander i Londons *Jewish Standard*, 7. april 1941, da han sa: "Jødernes sak i hele verden er den saken som Storbritannia og dets allierte kjemper for." New Yorks *Jewish Mirror* siterte i oktober 1942 Ludwig Lewisohn, en av verdens mest innflytelsesrike menn, som en maktfaktor i den *amerikanske sionistorganisasjonen*: "Det jødiske folk er symbolet på denne krigens natur. Ingen andre. Ikke noe annet. Dette er alfa og omega, begynnelsen og slutten på hele saken! "

Amerikanske stormtropper blir til

Siden de amerikanske myndighetene naturlig nok ikke var villige til å beskytte tysk-amerikanske forretningsfolk mot jødene, ble det sendt et rop om hjelp til F.O.N.G. Organisatorene svarte med å opprette en frivillig sikkerhetstjeneste, uniformerte menn som holdt vakt foran truede forretninger og delte ut løpesedler som forklarte dilemmaet fra et tysk-amerikansk perspektiv. Aktivistene, som gikk under navnet O.D. ("Ordnungs Dienst"), spilte en viktig rolle i å redde amerikanske småbedrifter fra ruin under depresjonen, samtidig som de beskyttet liv og lemmer mot jødisk gateterrorisme.

På den andre siden av Atlanterhavet var lederne i Berlin ikke uvitende om utviklingen i USA. Jødernes handlinger der var forutsigbare, og de var også klar over at de hadde tatt strupetak på de fleste offentlige informasjonsmidler. Det gamle N.S.D.A.P.-A.O., et partikontor opprettet spesielt for kommunikasjon mellom nasjonalsosialister hjemme og ute, ble ledet av Ernst Bohle. Han var født i England og tilbrakte ungdommen i Sør-Afrika før han tok en bachelorgrad i handel ved universitetet i Berlin i 1923. Inspirert av de dramatiske hendelsene i november samme år sluttet han seg til Hitlers nystartede bevegelse og steg raskt i gradene til å bli statssekretær i utenriksdepartementet, ikke minst på grunn av sin omfattende personlige kjennskap til verden utenfor Europa, særlig de engelsktalende landene. Bohle var klar over at alle uttalelser om den jødiske boikottaksjonens egentlige natur som kom fra hans kontor, enten ville bli fortiet av USAs jødiske nyhetsmedier eller fordreid til å tjene antityske formål, og sendte brosjyrer, bøker og filmer til

F.O.N.G. Organisatorene gjorde dette materialet tilgjengelig som sannferdig mot-propaganda til den ondsinnede PR-kampanjen som Untermeyer og hans kosher-likemenn drev.

Bohle ønsket å øke volumet på informasjonsforsendelsene sine betraktelig. Men han var opptatt av at materialet skulle distribueres av innenlandske amerikanske grupper. Så lenge litteraturen og filmene hans utelukkende ble distribuert gjennom det tyske samfunnet her, ville amerikanerne logisk nok anta at det ikke var noe annet enn "nazipropaganda", og avfeie det som en fremmed makts forutinntatte synspunkter. Han ville vise det nye Tysklands velvilje og vennskap overfor Amerika. Riktignok fantes det en nasjonalsosialistisk organisasjon på den tiden, *Silver Shirt Legion*. Men organisasjonens leder, William Dudley Pelley, som allerede var under nøye gransking av FBI og kongressens undersøkelseskomiteer, valgte å bare distribuere begrensede mengder av Berlins materiale, fordi han ikke hadde til hensikt å underbygge fiendens beskyldning om at sølvskjortene var agenter for en annen regjering.

Mens Bohle forsøkte å gjøre Det tredje rikets posisjon spiselig for det amerikanske folket, trakk F.O.N.G.-lederne i motsatt retning. Deres innsats var mer fokusert på å organisere de tysktalende samfunnene i USA for å gjøre alle tyskere i Amerika til en del av fedrelandet, mens resten av befolkningen kom i annen rekke. Resultatet var forutsigbart. Tyskere i Amerika beholdt, som alle andre innvandrere, sentimentale og kulturelle bånd til hjemlandet, men de var først og fremst blitt amerikanere i alt annet og mislikte ethvert forsøk på å politisere dem fra personer de nå betraktet som utlendinger. "I bunn og grunn var de tyske innvandrerne og deres etterkommere blitt amerikanere og ønsket å forbli amerikanere." De mislikte at landsmenn i F.O.N.G. kompromitterte deres lojalitet til landet de hadde adoptert.

De fleste ikke-tysk-amerikanere begynte å se på nasjonalsosialismen som noe annet enn en ny versjon av kommunismen, et komplott for å overta makten; Stalin brukte arbeidere, Hitler brukte tysk-amerikanere; det var den eneste forskjellen de forsto. Forferdet og sint over det negative opinionsskiftet beordret Bohle F.O.N.G.-direktørene til å kaste ut alle tyske statsborgere, kuttet drastisk ned på materielle leveransene til USA og kom med den berømte offentlige uttalelsen:

"Nasjonalsosialismen er ikke til eksport." Det nye Tysklands venner hadde gjort stor skade på landets omdømme i Amerika ved å spille den jødiske fienden i hendene, og Bohle håpet at de snart ville gi opp. Etter hvert som arbeidet begynte å

avta og det brøt ut stridigheter mellom lederne, var F.O.N.G.s dager talte. Men den amerikanske nasjonalsosialismen led.

Amerikanerne og Det tredje riket, en gjensidig kjærlighetsaffære

Heldigvis ble USAs forhold til Tyskland dramatisk forbedret som følge av dette, ikke på regjeringsnivå, selvsagt, men amerikansk turisme i Tyskland økte kraftig på midten av 1930-tallet. Diamond innrømmer at "besøkende oversvømmet Det tredje riket. Det var sommeren for de tyske olympiske leker. Pensjonater og hoteller var fulle, og utlendinger beundret den nybygde motorveien og regjeringsbygningene i hovedstaden. Mange vendte hjem i den tro at nasjonalsosialismens ånd ikke bare var et propagandaskap." Han nevner "strømmen av amerikanske turister som besøkte Tyskland. Amerikanere var velkjente syn i Rhinland, under de olympiske leker i Berlin i 1936, eller på besøk i de berømte middelalderbyene Noerdlingen og Rothenburg an der Tauber. De olympiske lekene ble avsluttet 16. august. Selv om mange utenlandske besøkende forlot Tyskland, var det like mange som ble igjen for å delta på partidagene (Reichsparteitag der Ehre), som begynte 8. september." Og i motsetning til Sovjetunionens jernteppepolitikk overfor sine egne borgere, "besøkte tyskerne også USA i stort antall". Hitler trengte åpenbart ikke å bekymre seg for overløpere. I en middagssamtale på denne tiden sa han faktisk i forbifarten: "Hvis noen ønsker å forlate Tyskland, så la dem gå. Jeg vil ikke stå i veien for dem. Hvis de er misfornøyde med det vi prøver å gjøre, bør de ikke bli her. Døren er alltid åpen."

Akkurat da jødeboikotten ble overvunnet av hans revolusjonerende økonomiske politikk og Riket ble en kulturell magnet for beundrere fra hele verden, fikk det døende F.O.N.G. nytt liv, til Bohles store fortvilelse. *Vennene, som var fortvilet over den endeløse kranglingen, overlot sin autoritet til en organisatorisk dynamo ved navn Fritz Kuhn. Han fikk en pangstart med å oppløse F.O.N.G. og erstatte den med Amerikadeutscher Volksbund, eller den amerikansk-tyske folkeunionen, som senere bare ble kjent som Bund. Den 29. mars 1936 ble den 39 år gamle Kuhn valgt til Bundesleiter (forbundsleder) for å skape "en mektig kultorganisasjon".* Diamond fortsetter med å påpeke at "i løpet av Fritz Kuhns år gikk det amerikanske nazibundet fra å være en fraksjonert og ineffektiv gruppe til å bli et redskap for en aktiv bevegelse. Forretningsmannen Kuhn klarte å forvandle Bund fra en gjeldstynget gruppe som var avhengig av støtte fra Nazi-Tyskland, til en selv bærende, pengedrivende virksomhet", med 55 enheter i 7 regioner over hele USA. Det fantes regionale hovedkontorer i Los Angeles, Denver, Dallas, Chicago,

Detroit, Atlanta og New York, med dusinvis av mindre underenheter i praktisk talt alle delstater. Møter med titusenvis av jublende tilhengere var ikke uvanlig på Bund-møter rundt om i landet. Hva slags mann kunne ha skapt en slik forvandling?

Den nye Bund-lederen har ordet!

Fritz Julius Kuhn ble født 15. mai 1896 i München. Da første verdenskrig brøt ut, var han en ung frivillig maskingeværskytter i det bayerske infanteriet på vestfronten. På grunn av sin intelligens og sitt mot steg han i gradene til løytnant og mottok en rekke utmerkelser for tapperhet, deriblant Jernkorset av første klasse. Keiserens kapitulasjon frigjorde de militante kommunistiske kreftene i hjembyens gater, og i 1921 sluttet han seg til det nystartede N.S.D.A.P.. Samme år begynte han på universitetet i München, der han studerte kjemiteknikk og spredte budskapet til sine medstudenter, deriblant forloveden Elsa. Han deltok i kuppet som mislyktes to år senere, og under trussel om arrestasjon flyktet han og forloveden til Mexico City. Der giftet de seg og fikk to barn, en sønn og en datter. De neste fire årene var Fritz en fremgangsrik kjemiker, men da han fikk et bedre tilbud fra Ford Motor Company, flyttet han med familien til Detroit og ble naturalisert statsborger. I 1933 meldte han seg inn i *Friends of the New Germany* og steg raskt i gradene til leder for Midtvesten da F.O.N.G.s styre enstemmig ga ham ansvaret for den vaklende organisasjonen.

Personlig hadde Fritz Kuhn en bjørnelignende, storvokst kroppsbygning som skremte fiendene hans. Men hans nærmeste kamerater kjente ham best for hans milde væremåte og sentimentale hjerte. Mannen som kunne brøle fra talerstolen mot jødene, gråt også hver jul når han hørte "Stille natt", fordi den minnet ham om ungdomshjemmet. Han manglet ikke ironisk sans for humor, og en gang sendte han Martin Dies, den paranoide konservative kongressmannen som var opptatt av å forby antisemittisme, gratisbilletter til et Bund-møte. Fremfor alt var Kuhn preget av en sterk følelse av lojalitet, ærlighet og riktig oppførsel i forhold til nasjonalsosialismen. Som han en gang erklærte: "Tjeneste kompenseres ikke med tjenester eller privilegier. Det er bare gjennom en ånd av glad selvoppofrelse at vi kan seire." Her var den gamle soldaten, veteranen fra skyttergravene, som appellerte til tilhørernes høyere instinkter. Selv Diamond innrømmer at "tilhengerne hans generelt satte stor pris på arbeidet hans."

Den nye Bund-lederen klarte å blåse nytt liv i bevegelsen ved å amerikanisere den. Den var ikke lenger opptatt av å politisere det for det meste motvillige tyske samfunnet på bekostning av det bredere hvite samfunnet. Kuhn "beklaget det tyske Amerikas skjebne; han kunne ikke forstå hvorfor det var i ferd med å bryte med sine forfedres røtter til fordel for det jødiske Amerika." I stedet begynte amerikanere av alle nasjonale bakgrunner å flokke seg rundt hakekorset. Et typisk Bund-møte i februar 1939 ble holdt av den ikke-tyske taleren Russell Dunn. Publikum besto av 30 % angelsaksere, skandinaver og slavister, 25 % irer og 20 % italiennere; knapt en fjerdedel av tilhørerne var tyskere. Diamond skriver: "De som deltok på de offentlige arrangementene, var hovedsakelig ikke-tyskere. Stadig flere observatører la merke til at møtene ble besøkt av antibritiske irske arbeidere, russiske immigranter, italienske eks-soldater, coughlinitter (tilhengere av den uhyre populære "radiopresten" Francis Coughlin) og innfødte amerikanere fra den lavere middelklassen og arbeiderklassen."

Kuhn etablerte også samarbeid med praktisk talt alle høyreorienterte og rasistiske grupper i USA, spesielt *Silver Shirt Legion*, USAs første ekte nasjonalsosialistiske organisasjon: "Ofte marsjerte Bundistene side om side med Josef Santis *Liktor Association*, John Finzios *Circolo Mario Morgantini* (begge gruppene var avdelinger av de italienske svartskjortene), de ukrainske brunskjortene og med rester (sic) av Pelleys *Silver Shirts* og Deatherages *American Nationalist Confederation*. Den amerikanske nasjonalsosialismen var i ferd med å komme til sin rett, og den var til og med et forvarsel om de mange ikke-tyske SS-enhetene som i løpet av det neste tiåret skulle kjempe mot Sovjetunionen. Utveksling av litteratur og til og med ledere var vanlig: "På (Bunds) Camp Nordland i New Jersey hadde representanter for Ku Klux Klan og Salvatore Caridi, presidenten for North Hudson Chapter of the Italian Ex-Combattenti, vært hyppige foredragsholdere." Et slikt sivilisert samarbeid sto i skarp kontrast til den smålige bitterheten som har preget den stadig mer impotente høyresiden i USA de siste 50 årene.

Nasjonalsosialisme med et menneskelig ansikt

Men det var også en annen grunn til Bunds vekst: "Kuhns suksess skyldtes delvis at han holdt fast ved lederskapsprinsippet." Han innprentet hele medlemsmassen det samme grunnprinsippet som hadde skapt N.S.D.A.P.s muskuløse, men fleksible organisasjon: Absolutt autoritet over tilhengerne, absolutt lydighet mot lederne. Denne militære arbeidsmåten var nødvendig på grunn av den voldsomme motstanden Bundistene møtte fra militante kommunister og hysteriske jøder. Men

Bund appellerte ikke bare på grunn av sine dramatiske marsjer, demonstrasjoner og gatekamper: "Mange unge menn i tjuårene ble tiltrukket av Bunds broderlige aktiviteter, som omfattet et altomfattende idrettsprogram. Sommeren 1936 deltok Bunds to fotballag, Hansa og Hamburg, i turneringer i delstaten New York. Det fantes også konkurranselag i tennis, hockey, svømming og ski. For de som ikke konkurrerte, sponset Bund skihelger i Catskill-fjellene. Hver torsdag kveld kl. 21.00 arrangerte Bund en "Beer Evening", og for dem som ikke likte alkohol, en "Coffee Hour". Drikkevarer og smørbrød var gratis, kortstokker ble delt ut og det ble vist gratis filmer." Det var også svært interessante lysbildepresentasjoner av den nye kunsten, musikken og arkitekturen i Det tredje riket.

Det mest attraktive av alt var kanskje det halve dusinet romslige campingplasser som Bund drev i naturskjønne omgivelser. Blant disse var "Hindenburg" i Wisconsin nær Grafton, "Deutschenhorst" i Pennsylvania, "Nordland" i New Jersey, "Siegfried" på Long Island i Yaphank og "Efdende" i Pontiac i Michigan. Disse vidstrakte eiendommene var nasjonalsosialistisk territorium, der arkitekturen i vikingstil, de ulike uniformsdraktene og fremfor alt den felles ånden i et folkelig fellesskap representerte den hvite manns verden *par excellence*. De mest entusiastiske besøkende i Bund-leirene var nok de 600 barna som lekte og lærte på "Hindenburg" og "Nordland" fra juni til september 1937. For en "leirskoleopplevelse" de må ha hatt! Da guttene og jentene vendte tilbake til sine vanlige offentlige eller kirkelige skoler om høsten, var deres første komposisjoner, "Hvordan jeg tilbrakte sommerferien", utvilsomt oppsiktsvekkende lesning for lærerne! Selv Diamond misliker at barna "ser ut til å ha hatt en god sommer", noe som er mildt sagt.

De vakre og skinnende rene leirene var så populære at de genererte ekstra inntekter til Bund, som leide ut hytter året rundt. Resten av inntektene kom fra kontingenter, bidrag fra støttespillere, bladsalg og reklame. Blant de prestisjetunge annonsørene i Bund-publikasjonene var Schlitz Brewing Company, Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines og Hamburg-America Steamship Company. Få måneder etter at Kuhn ble valgt til leder, var Bund helt selvforsynt økonomisk. "Han blåste nytt liv i det kriserammede Bund, og han gjorde det uten hjelp fra Tyskland."

Et tilfeldig møte med Føreren

Til tross for Kuhns fantastiske prestasjoner var Bohle fortsatt bekymret for at

Bund virket "for tysk" og lignet, om enn feilaktig, på en undergravende gren av Det tredje riket i USA for amerikanere flest. Kuhn hevdet at Bund, til tross for all sin ekspansjon, hadde forblitt det det alltid hadde vært, helt siden *Teutoniaforeningens* tidlige dager - en klubb, langt mer broderlig enn politisk. Bohle hadde imidlertid sine betenkeligheter og nektet å tillate noen offisiell anerkjennelse av Bund, som fikk litteratur fra A.O., men ikke noe annet. Gjennom hele sin historie skulle Bund ha et kjølig og distansert forhold til Tyskland. Nasjonalsosialistene i Tyskland håpet å fjerne ethvert inntrykk av at de blandet seg inn i andre lands indre anliggender.

Bohles kontor hadde klare oppfatninger om A.O. og behovet for å unngå mistenkeliggjøring i utlandet: "Målet er å oppmuntre tyskere i utlandet til å opprettholde en holdning preget av den strengeste respekt for lovene og skikkene i landet der de er gjester, samtidig som de aldri glemmer hjemlandet sitt. *Utenlandsorganisasjonen* (A.O.) hjelper alle tyskere i utlandet til å holde kontakten med sitt fedreland og holde dets idealer i hevd i hverdagen." Bohle følte sterkt at Bund, til tross for sin amerikanisering, gikk på akkord med den strenge standarden han hadde satt for A.O. Det utenlandske navnet, *Amerikadeutscher Volksbund*, burde droppes til fordel for noe som hørtes mer amerikansk ut. Og når det gjaldt det som hørtes uamerikansk ut, var det ingenting som var verre enn Kuhns egen tykke bayerske aksent. Kunne han ikke finne noen andre som snakket amerikansk engelsk?

Men A.O.-sjefen ble svært forlegen, for ikke å si sjokkert, da han så et forsidebilde i *New York Times* av den pinlige Bund-lederen i vennskapelig samtale med ingen ringere enn selveste Adolf Hitler. De fiendtlige innstilte (dvs. jødiske) nyhetstjenestene benyttet seg av fotografiets "femtekolonne"-propagandaimplikasjoner og spredte det over hele verden som et bevis på internasjonalt samarbeid mellom Fritz Kuhn og Føreren. Bohle visste at jødene var i ferd med å gjøre seg store politiske fordeler av dette forferdelige feiltrinnet, noe de også gjorde.

Men det kontroversielle møtet var på ingen måte så skummelt som verden ble forledet til å tro. Kuhn befant seg tilfeldigvis i Berlin i forbindelse med de olympiske lekene, og i likhet med mange andre utenlandske besøkende, de fleste av dem vanlige mennesker, fikk han anledning til å møte Hitler, som han overrakte en illustrert historie om Bund. Føreren takket ham, de utvekslet noen høflighetsfraser om München (Kuhns hjemby og Hitlers favoritt), og samtalen ble avsluttet etter et kvarter. Selv om møtet var uskyldig, ga det Kuhn enorm troverdighet i USA, til Bohles store fortvilelse. Det vekket også oppmerksomheten til flere stat-

lige etterforskere, som gikk gjennom alle aspekter ved bundistene på jakt etter den minste juridiske uregelmessighet som kunne brukes til å kriminalisere dem. Som Diamond skriver: "Et problem for McCormack-Dickstein-etterforskerne (og) embetsmennene i utenriksdepartementet var at bundistene ikke brøt noen eksisterende føderale lover. Anklagen om uamerikanisme var én ting, å bevise det var noe helt annet. USAs justisminister Homer Cummings og FBI-direktør J. Edgar Hoover hadde gjennomført en undersøkelse av Bunds interne forhold og kunngjorde 5. januar 1938 at gruppen ikke brøt noen føderale lover." Kuhn mente at "han måtte arbeide innenfor, ikke mot, det amerikanske rettssystemet."

Samlingen i Madison Square Garden

Etter hvert ble Bund av langt færre betraktet som den undergravende organisasjonen Bohle fryktet, særlig etter hvert som den folkelige motviljen flyttet seg fra bundistene til president Franklin Roosevelts krigføring. Bund ble en av mange patriotiske grupper som høylytt motsatte seg Roosevelts forsøk på å involvere USA i en militær aggresjon mot europeiske rasister. Ludlow-resolusjonen, som knapt huskes i dag, etter 50 år med ubarmhjertig propaganda som fremstiller Hitler som eneansvarlig for andre verdenskrig, var en anti-amerikansk plan som F.D.R. i begynnelsen av 1937 energisk fremmet for å omorganisere det føderale rettsvesenet, som kunne kreve en "nasjonal folkeavstemning om en krigserklæring". Dette innebar at retten til å erklære krig, som i den amerikanske grunnloven er spesifisert som Kongressens eksklusive privilegium, skulle overlates til avisavstemninger. Med andre ord, hvis journalistiske og statlige demagoger klarte å piske opp et tilstrekkelig stort hysteri i befolkningen, kunne det amerikanske folket bli dratt med i en hvilken som helst krig med de tynneste unnskyldninger fra innflytelsesrike interessegrupper med egne skjulte agendaer. F.D.R. visste at Kongressen var sterkt imot hans ønske om å involvere landet vårt i de utenlandske forviklingene George Washington advarte mot, og han søkte "bakveien til krig", som en historiker beskrev det. Ludlow-resolusjonen var et gjennomslagslig forsøk fra Roosevelts side på å begå en grunnlovsstridig og uprovosert aggresjon mot europeere som kjempet for å frigjøre folkene sine fra det internasjonale plutokratiet han selv tilhørte.

Amerikanere som var redde for den løse kanonen i Det hvite hus, begynte å ta Kuhns isolasjonistiske synspunkter mer på alvor, og det begynte med et masse møte i Reading, Pennsylvania, der 15 000 mennesker deltok. Et enda større møte og Bunds største offentlige triumf fant sted 20. februar 1939 i New York

City. Madison Square Garden, som var pyntet med kolossale hakekorsbannere og hengt opp med Bund-slagord, var fylt til bristepunktet med billettbetalere fra hele delstaten. De jublet vilt da korpsene fra flere av de regionale hovedkvarterene spilte Horst Wessel-sangen, nasjonalsosialistenes hymne. Mens musikk og applaus fylte den store salen, marsjerte ikke mindre enn 3000 uniformerte O.D.-stormtropper i perfekt formasjon fra baksiden av Madison Square Garden til podiet, der Fritz Kuhn talte til de 22 000 tilhørerne. Ved siden av ham ruvet den 30 meter høye avbildningen av George Washington, hvis bursdag de feiret. Det var et høyst betimelig tema, som kontrasterte vår første presidents berømte "no foreign entanglements"-politikk med F.D.R.s internasjonale intriger for en ny utenlandsk krig.

Bund-lederen advarte om at Roosevelt-gjengen, bestående av jødiske profitører, raseløse plutokrater og kommunistiske undergravere, måtte ødelegge Det tredje riket fordi Hitler hadde skapt et system som gjorde det tyske folket økonomisk uavhengig av utenlandsk børspåvirkning. Å miste det velstående Tyskland var ille nok for de internasjonale pengemennene. Men utenforstående nasjoner begynte å se positivt på de samme ideene. Hvis de spredte seg til andre land, ville jødernes finansielle kvelertak på verden gå tapt. Og disse andre ikke-jødiske statene, som også var rammet av marxistisk uro, ble i tillegg tiltrukket av nasjonalsosialismen og fascismen, de eneste ideologiene som var sterke nok til å utslette kommunismen. Kuhn advarte profetisk om at hvis amerikanerne gikk inn i en krig mot aksemaktene, ville de kanskje vinne den militært, men at de helt sikkert ville tape den politisk, fordi alt det onde som Hitler hadde ryddet opp i, ville bli gjenopplivet og gå løs på Amerika. Kommunistisk infiltrasjon av den amerikanske regjeringen ville ødelegge vår frihet, marxismen ville gjennomsyre amerikansk tankegang, og horder av opphissede og bevæpnede niggervildmenn ville innlede urbane kriminalitetsbølger av uante dimensjoner. På samme måte som George Washington var faren til vår konstitusjonelle republikk, sa Kuhn, er Adolf Hitler faren til vår rasenasjonalisme. De to utelukker ikke hverandre. Tvert imot utfyller de hverandre som representanter for den ariske menneskehetens politiske og rasemessige frihet.

Selv om Bund-lederens ord ble fremført med en tykk tysk aksent som fikk Emst Bohle til å krympe seg av forlegenhet, ble de mottatt med begeistring. For det meste! Talen hans ble av og til avbrutt av kommunisthackere som var sendt ut for å forstyrre møtet. Til stormtroppenes frustrasjon og skuffelse slo medlemmer av folkemengden, som var rasende over disse åpenbart marxistiske forstyrrene, raskt de røde til blods før de engstelige O.D.-mennene fikk tak i dem. Heldigvis fikk de

sjansen senere på kvelden: "En mann, Isadore Greenbaum, brøt gjennom rekken av O.D.-menn som vaktet Kuhn og forsøkte å angripe Bundesleiter. Vaktene falt over Greenbaum og dro ham av scenen." De gjorde mer enn det. Etter å ha slått ham nesten sanseløs rev de av ham buksene, til og med underbuksene, og slengte ham ut med bar overkropp foran de 22 000 tilskuerne, som brøt ut i kakofonisk latter over den avpankede jøden. Greenbaum fikk lov til å løpe ut av salen med halen mellom beina og ut i New Yorks vinterluft.

"En million medlemmer i 1940!"

Madison Square Garden hadde sluttet sirkelen etter jødehatprosessen seks år tidligere. Massemønstringen der representerte høydepunktet i Bunds aktivitet. Blant de mange bannerne med bokstaver som draperte den enorme salen, sto det blant annet "En million medlemmer i 1940!". Dette målet var kanskje utenfor Fritz Kuhns rekkevidde, men hvor mange tilhengere fikk Bund egentlig? Det er det merkelig nok ingen som vet med sikkerhet. Før USA offisielt gikk inn i andre verdenskrig, skal medlemslistene ha blitt destruert av bundistene selv, i påvente av en antinazistisk heksejakt fra de føderale myndighetene. Diamond skriver at O.D. Stormtroopers representerte en tiendedel av det totale medlemstallet. Hvis det er riktig, kan vi anta at antallet Bundister i Madison Square Garden tilhørte New England-regionen, med ytterligere individer fra andre hovedkvarter øst for Mississippi-elven. Ytterligere 1 500 til 3 000 utgjorde de resterende enhetene. Hvis vi tar utgangspunkt i det lave tallet på 4500 O.D.-menn, får vi et grovt anslag på 45 000 Bund-medlemmer. Disse var aktivister med medlemskort, som hadde som minimumsplikt å betale kontingent, delta på møter og dele ut litteratur.

I tillegg til medlemmene fantes det uregistrerte støttespillere, sympatisører som bidro til bevegelsen på ulike, irregulære måter. Sannsynligvis fantes det rundt en kvart million slike personer, siden det gikk omtrent fem støttespillere på hvert medlem, og selv dette er et forsiktig anslag. Hvor mange som var positivt innstilt til Bund, og som kan ha stemt på en Bund-kandidat ved et valg hvis de hadde hatt mulighet til det, er det ingen som vet med sikkerhet. Men det er ingen tvil om at flere millioner amerikanere, kanskje så mange som fem til ti millioner, basert på tallene ovenfor, ville ha stemt på Bund. En slik bred støtte og aktivisme i Amerika gjør for alltid slutt på den kalkulerede løgningen om at nasjonalsosialismen aldri hadde noen folkelig oppslutning her. Men det jødene forteller offentligheten, og det de diskuterer seg imellom, er to helt forskjellige ting.

Selv om de skrek gjennom sine egne nyhetsmedier at Bund var en uamerikansk "trojansk hest" sendt av Hitler for å overta USA, visste de at dette bedraget var i ferd med å gå ut på dato i lys av Bunds enorme tilhengerskare og den langt større isolasjonistiske motstanden mot F.D.R.s krigføring. Hollywood og avispropagandaen kunne ikke demme opp for den økende motstanden mot planene deres. Deres tjenere i FBI og kongressens undersøkelseskomiteer klarte ikke å stanse Bund på lovlig vis.

Rettsak og fengsling

Jødene, som aldri har latt seg skremme av ikke-jødiske legaliteter, gikk uten å nøle videre til neste skritt mot Bund, nemlig å undergrave det innenfra. Ved å arrangere et svært vellykket masse møte i hjertet av jødernes eget New York hadde Bund-lederen utvist mer chutzpah enn de kunne tåle. Knappe to måneder etter møtet i Madison Square Garden ble han siktet for dokumentforfalskning og tyveri av byens statsadvokat, den politisk ambisiøse Thomas Dewey. Dewey håpet å vinne jødisk støtte til sin kommende presidentkampanje ved å korsfeste deres erkefiende. Ironisk nok startet Kuhns rettsak 9. november, på årsdagen for München-kuppet han hadde deltatt i 16 år tidligere. Det skulle igjen vise seg å bli en periode med selvoppofrelse.

Kuhn ble representert av en dyktig italiensk-amerikansk advokat: "Sabbatinos forsvaret var utmerket, og en stund så det ut til at Dewey ikke ville vinne saken. Sabbatinos tiltalepunkter tæret på tiltalen." De viktigste tiltalepunktene mot Kuhn, blant annet hans påståtte underslag av inntektene på 14 548 dollar fra februar møtet, ble avvist. "Til slutt hvilte saken på påstanden om at Kuhn ikke hadde betalt et advokathonorar på 500 dollar til en advokat som hadde forsvart seks bundister i saken mot German-American Settlement League året før." Anklagen var liten, men aktoratet "forsøkte å overbevise juryen om at selv om Kuhn hevdet at han hadde betalt honoraret, hadde han i virkeligheten stjålet pengene (500 dollar?!) og forfalsket summen i regnskapsboken. Helt til det siste fastholdt Kuhn sin uskyld."

Hans spartanske livsstil og betydelige oppsparte midler etter mange år som anerkjent kjemiker fikk det antatte tyveriet av et så lite beløp til å fremstå som latterlig virkelighetsfjernt. Dessuten var hele Kuhns liv preget av Bund. Som Sabbatino påpekte, var det ingenting i mannens liv som tydet på at han hadde opptrådt uærlig eller upassende, aller minst kriminelt. Tvert imot hadde han

konsekvent ofret seg for fedrelandet under første verdenskrig, risikert livet under München-kuppet og deretter gitt seg helt og holdent til familien og ikke mindre uforbeholdent til Bund. Verken han eller kona eide et stort hus, dyre biler, en fet bankkonto eller luksusgjenstander av noe slag. Men dette var tross alt New York City på tampen av jødernes lenge etterlengtede krig mot Hitler. Så den 5. desember ble Fritz Kuhn funnet skyldig og dømt til 2,5 til 5 års fengsel i Sing Sing.

Slutten på Bund

Da japanerne angrep Pearl Harbor, oppløste Bund seg frivillig. Det var den mørkeste tiden for amerikanske nasjonalsosialister. Ikke bare ble de tvunget til å tie, mens massene av deres landsmenn gladelig arbeidet, kjempet og noen ganger døde for å drepe sine hvite landsmenn i Europa og ødelegge deres kultur fra den gamle verden. De så på mens alt deres harde arbeid, drømmer, seire og håp fra de siste seks årene fordampet i krigshysteriet. Det verste av alt var at bundistene måtte være vitne til Det tredje rikets sammenbrudd og verdensjødedommens motbydelige triumf gjennom sine legioner av ikke-jødiske duster. Lyset fra en enestående æra av arisk rasefellesskap og løftet om en ny hvit sivilisasjon forsvant. Fra nå av ville Vestens forfall trekke det amerikanske samfunnet ned i indre ødeleggelse av nettopp de kreftene som bundistene så lenge hadde advart mot. Det var begynnelsen på verdens undergang, og de visste det. En stund ble det for mye for dem. Overveldet av fortvilelse tok George Froboese sitt eget liv 16. juni 1942.

Fritz Kuhns triste skjebne

Fritz Kuhn ønsket også å dø. Han vansmektet i et føderalt fengsel, glemt av omverdenen og foraktet av både vakter og innsatte. Til og med kona Eisa og barna var borte, repatriert til Tyskland. Ingen mann var mer alene. Mens han satt i fengslet, ble han fratatt statsborgerskapet, og etter krigen ble han deportert. På grunn av dårlig helse ble han løslatt i april 1946. Siste gang han så hjemlandet sitt var under Det tredje rikets storhetstid, og nå lå det meste i ruiner etter krigen han forsøkte å forhindre. Da han kom tilbake til hjembyen, fikk han jobb som industrikjemiker på en liten fabrikk. Men jødernes hevntørst var fortsatt ikke tilfredsstilt, og etter bare ett år på frifot ble han arrestert igjen av de såkalte "avnazifiserings"-myndighetene i Bayern under den åpenbart falske og fullstendig udokumenterte anklagen om å ha hatt nære forbindelser med Adolf Hitler, noe ok-

kupasjonsmyndighetene anså som et kriminelt forhold.

Kuhn ble fengslet av amerikanske krigsforbryteretterforskere i konsentrasjonsleiren Dachau på ubestemt tid. En ung jente, Hedwig Munz, som jobbet i det amerikanske flyvåpenets anlegg der, fikk medlidenhet med den skrantende mannen, som var blitt for gammel av omsorg og mishandling, og tok ham i hånden gjennom leirens inngangsdør. Selv om han viste gentleman-aktig takknemlighet overfor Hedwig, virket han likegyldig til sin egen uventede frigjøring. De hjerteløse tjenestemennene gjorde ingen motstand da han ble tatt til fange et halvt år senere, og da vinteren kom, sendte de ham tilbake til det uoppvarmede Dachau. De løslot ham til slutt i 1950 og oppfordret ham til å dra hjem og dø. Ti år i fangenskap hadde virkelig ødelagt hans tidligere så robuste fysiske tilstand. Fentifem år gammel sovnet Fritz Kuhn inn i sin og sin ideals fødeby München 14. desember 1951, til lyden av sin yndlingsjulesang "Stille Nacht".

Hans død gikk så godt som ubemerket hen i den store verden, som på den tiden hadde andre ting å tenke på. Unge amerikanske soldater ble drept av ikke-hvite kommunister i Korea, den første i en lang rekke kriger.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

October 1973 25. April 1973 (2)

Der Kampf geht weiter !

Beliebte Ideen nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die antisemitische Bewegung wieder da zu sehen in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Migration von Deutschland, Völkermord, Verfolgung und Verdrängung haben nicht aufgehört, die Leute die getötet über unsere Welt arbeiten führen Adolf Hitler zu denken an.

Alle Nationalsozialisten sind weniger antisemitisch. Völkern- und Rassenfragen stellen Schüler an Schüler im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern.

Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des heutigen Völkern ist kein noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der amerikanische Bürger ist nicht dabei, der Völkern - gegen alle weißen Völkern (?) - zu kämpfen. Keine Mittel und Einrichtungen, Chiffren und Kennzeichnungen.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im Stimmzettel, ob als Propagandamittel benutzt oder auf einem Schulhof als neue Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hilf Hitler!
Gottard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1665 19 June 2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSSK: Your current projects are obviously philosophical and art related.

Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Well I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.mourningthefascist.com/ truth.htm) I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has

the NEW ORDER

Number 176 (176) Founded 1973 April 29, 2022 (136)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware conservatives and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are neo-White immigration, culture direction, and neo-writing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonaldsialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info